

Forráspon

2009 május 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mindenkinél van egy határ, ami után elszakad a cérna. Azonban mielőtt ezt elérné valaki, még rengeteget t?r, hallgat, nyel, szenved és bosszankodik. Tehetetlen düh ez, a legrosszabb az összes közül. Az ember érzi, mennyire aprócska, tudja, kevés a változtatáshoz.

Tennie kéne valamit, mégsem teszi. Arra nevelték, hogy fogadja el a dolgokat olyannak, amilyenek. Ám van egy

pont, ahol az illet?nek elege lesz abból, hogy tovább t?rjön, hallgasson, nyeljen, szenvedjen és bosszankodjon. Végre cselekszik. Idomított állatból emberré válik.

A napokban fogták el azt a debreceni férfit, aki a vád szerint három hónap leforgása alatt tucatnyi autót rongált meg. Vallomása szerint olyan járm?veket választott, amelyek veszélyeztették a természeti értékeket. Az információk és a bizonyítékok alapján összesen 48 cselekménnyel gyanúsítják. Az illet? általában éjszakánként biciklivel „jár?rözött” a városban, és azoknak az autóknak, amelyek szerinte rossz helyen parkoltak, összekarcolta a motorháztetejét vagy az ajtaját.

Helyesen tette, amit tett? Aligha. Hogy meg tudom érteni, miért tette? Teljes mértékben.

Nap, mint nap rengeteg olyan helyzettel találkozunk, amelyben neveltetésünk, erkölcsünk, gyávaságunk vagy beletör?désünk miatt a tettek helyett nem marad más számunkra, mint a frusztrált harag. Tudjuk, hogy az illet? meg fogja úszni a dolgot. Mindig, minden körülmények között. Tudjuk, hogy a bunkó, önz?, kicsinyes emberek büntetlenül dominálhatják az életünket, mert er?sebbek és hatalmasabbak nálunk.

Persze hazudhatjuk magunknak, hogy mi jobbak vagyunk, ezért nem teszünk semmit. Áltathatjuk magunkat azzal, hogy valahol, valahogyan, a gondviselés vagy a sors közbenjárásával egyszer majd elégtételhez juthatunk valamennyi minket ért sérelemért. Lustaságból felmerülhet a kérdés, hogy miért éppen mi legyünk azok, akik cselekszenek, amikor ezt más is megtehetné.

Ám egy ponton túl már nem akarjuk magunkat jobbnak érezni másoknál. Nem akarunk a gondviselés és a sors igazságszolgáltatására várni. Nem hisszük azt, hogy bárki más megteszi majd azt, amit mi nem merünk megtenni. Inkább magunk vesszük kézbe a dolgokat.

Ez történhetett a fent említett debreceni férfival is. Elege lett.

Jelen esetben a szabálytalanul parkoló autósokból. Úgy döntött, visszavág a maga módján. Mindegy milyen eszközzel, mindegy milyen áron, de cselekedni akart, mert nem tehetett mást. A lelke mélyén tomboló frusztrált düh irányította tetteit; ett?l vált céltudatosná, ez tette?t cselekv?képessé. Nem állítom, hogy szép dolog összekarcolni mások autóját. Nem hiszem, hogy ez az út bárki számára is követend? lenne. Valószínűleg meg is fogja majd kapni ezért a megfelelő büntetést. A szabálytalan, arrogáns, pofátlan autósok, akik most véletlen áldozatoknak vélik magukat pedig nem.

Mert így m?ködik a világ.

Mennyi kell valakinek ahhoz, hogy eljusson eddig a pontig? Feltételezem, mindenkinél más és más ez az ingerküszöb. És vajon mennyi kellhet nekem? Közel járok már a forrásponthoz?

Nem, még nem. Még csupán ott tartok, annyit teszek, hogy egyre csak mondom, mondom a magamét.

Sztakó Balázs

Szerz? a *Flag Polgári M?hely* tagja

Ajánló

